

komme paa Thronen, til den gamle uddøende. Afgangen her til troer jeg ogsaa allerede ligger i Londonnerprotocollen. I denne er der udtrykkelig nævnt, at Ordningen af den Thronfølge, man havde isinde at indføre, skulde foregaae indenfor Grændserne af det kongelige Huus (dans so maison Royale). Men „det danske Kongehuus“ kan efter al dansk Statsret ikke betyde Andet end baade de mandlige og kvindelige Linier af Kong Frederik III's Descendenter. Dette fremgaaer tydeligt af Arvehyldingen, saaledes som vore Førfædre aflagde den den 16de October 1660 her paa Slotspladsen, foran Børsen til Kong Frederik III. Da bleve de i den Tale, hvormed Peter Kejs paa Cantsterens Begne aabnede Handlingen, opfordrede til at aflægge Arvehyldingen til Kong Frederik den III og hans Arvinger i mandlige og kvindelige Linier, og derpaa aflagde de, ifølge selve Gudsformularen, Troskabseden til Kongen og hans Huus, saa at det danske Kongehuus aldeles vist omfatter baade de mandlige og kvindelige Linier, som nedstige fra Kong Frederik den Tredie, og, naar man tilstiger en Ordning af Thronfølgen inden for Kongehusets Grændser, saa er derved ikke udelukket Dvindelinien.

Man har bebrejdet os, som have deeltaget i denne Sags Ordning, at vi ikke have været fastholdende nok ved vore egne Grundsætninger. Man har saaledes forekastet os, der endnu stride, om ikke for Kongeloven selv, saa dog for den Hovedtanke, som ligger til Grund for Kongelovens Arvefølge, at vi have opgivet Prinds Frederik af Hessen, som var den nærmeste Cognat. Men her forelaae et Tilfælde, som netop var af den Art, som omhandles i Kongelovens 23de Artikel, hvor det siges, at naar den, som staaer nærmest til Thronen, ikke kan modtage den formedelst sit Ophold i Udlandet, navnlig i en eller anden betydende Stilling, og naar han derfor ikke indfinder sig til stadig Forblivende her i Riget, saa skal Kronen gaae over til den, som er nærmest efter ham i Rækken. Her er altsaa ligefrem antydet en siltende Renunciation, og i det givne Tilfælde blev der netop paa Grund af lignende Forhold, paa Grund af Udflugt til et fremtidigt Regiment i et andet Land, endog

givet en udtrykkelig udsærdiget Renunciation, saa at jeg ikke troer, at man i denne Henseende kan sige, at vi have opgivet den Grundsætning, som vi ønske fremdeles at maatte blive gjældende. Man har ligeledes sagt, at en stor Afvigelse havde fundet Sted fra disse Grundsætninger, da vi gif ind paa den oldenborgske Thronfølge. Men det er dog vitteligt for Enhver, som har befastiget sig med disse Forhold, at netop den oldenborgske Linie ogsaa hører til Frederik III's Descendenter paa Spindesiden og saaledes hører til det gamle kongelige Arvehuus. Jeg erindrer idetmindste med Hensyn til min personlige Deeltagelse i dette Forhold overmaade godt, at jeg paa ny yderligere forvise mig herom dengang der var Tale derom. Jeg vilde ikke have nogen Andeel i at foreslaae nogen Thronfølge, som ikke støttede sig til den ældre Statsret. Men der var i de Forhold, som skreve sig fra Arvehyldingen i 1660, ikke bestemt betegnet, hvorledes Successionen skulde foregaae. Der fandtes idetmindste ikke i de Vaand, som vare paalagte dem, der skulde indtræde i visse officielle Stillinger i Landet, nogen Antydning af saa stærke Vaand med Hensyn til Omordningen af Thronfølgen mellem de Berettigede, som de, der vilde brydes ved at gaae udenfor Frederik den III's Aftom. Det er iøvrigt Enhver bekendt, at i det System, som udsprang af Arvehyldingen i 1660, og som i de følgende Aar fik et andet Udseende, end det oprindelig havde havt, vedkjendte man sig, naar man indtraadte i Embede, visse Forpligtelser, navnlig med Hensyn til Thronfølgen. Det er vist heller ikke ubekendt, at det Forhold, der saaledes dannede sig, var af forskjellig Character efter Embedets Bessaffenhed. Jeg kan i den Henseende henvise til de Oplysninger, som findes meddeelte i Nr. 64 af Berlingske Tidende for 1841, hvor man vil finde forskjellige Clausuler efter Embedernes forskjellige Bessaffenhed. Man vil deraf see, at der var Clausuler, som indstærpede en særlig Forpligtelse til blandt Andet at bestræbe sig for, at Kongens Arveretighed til dette hans Arverige og underliggende Lande gif over paa hans retmæssige Arvesuccessorer, Clausuler, der havde deres Oprindelse fra den danske Arvehylding i 1660,